Zuzana Pospíšilová

KNIHOVNICKÉ POHÁDKY

Ilustroval Michal Sušina

pohádkové
čtení

bambook

Zuzana Pospíšilová

KNIHOVNICKÉ POHÁDKY

bambook

Ilustroval Michal Sušina

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Zuzana Pospíšilová

KNIHOVNICKÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6290. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-9322-6 (ePub)
ISBN 978-80-271-9321-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-0050-7 (print)

OBSAH

Jak vznikla první kniha 7
Vykrmená kniha 11
Lucka mezi čerty 17
Knihy na útěku 22
Podivná loupež 27
Překvapení 32
Nekonečný příběh 37
Kuchařská kniha 42
Knižníci 47
Představení 52
Utopená knížka 56
Zachráněné stromy 61
Vysvobozená knihovnice 65
Kniha – přítel člověka 70
Potrestaný zloděj 74
Knížka pro vodníka 80
Knižní šifrování 85
Oslí uši 90
Patrikova dobrodružství 95
Knihomol není mol 100

JAK VZNIKLA PRVNÍ KNIHA

Kdysi dávno si lidé mezi sebou předávali informace jen ústně. Co potřebovali, to si zkrátka a jednoduše řekli. Lidí ale na světě přibývalo, a když už jich bylo tolik, že by si nedokázali zapamatovat všechno, co jim kdo řekl, přišla jedna chytrá hlava s nápadem.

„Co kdybychom si některé důležité věci zapisovali?“ navrhl jednou Adam, který byl přemýšlivý a vymyslel už spoustu všelijakých vynálezů a zlepšováků.

Ostatní lidé při jeho slovech zpozorněli. Adama znali, a tak věděli, že by to mohlo být zajímavé. Adam se tedy pustil do práce. Nejprve bylo potřeba pro jednotlivé hlásky vymyslet znaky. Ty ovšem nesměly být moc složité, aby je mohl používat každý. Celý měsíc, od úplňku k úplňku, seděl Adam ve své chýši. Mumlal si hlásky a do hliněné podlahy vyrýval znaky a symboly.

Když měl hotovo a každá hláska měla svůj obrázek, bylo potřeba s tím ostatní seznámit. Lidé se museli naučit číst a psát, a tak se v jeho chýši střídali mladíci, slečny, staříci, statní muži i děti. Všichni se pod jeho vedením učili číst jednotlivá písmenka. Se zapisováním už to bylo horší. Vzkazy vyryté klacíkem do země brzy někdo zašlapal nebo je smyl déšť či rozfoukal vítr.

Adam se tedy zavřel ve své chýši a další měsíc přemýšlel, na co by lidé mohli psát, aby jim vzkazy vydržely déle. Nejprve ho napadlo psát na listy stromů, ale ty po utrhnutí ze stromu do měsíce seschly a různě se pokroutily. Po stovkách všelijakých pokusů nakonec Adam vymyslel papír. Nadrobno rozemleté kousky světlého dřeva namočil do vody, pak je na sítu vylisoval a vysušil na sluníčku. K psaní na něj použil černý uhlík, který ořezal tak, aby měl ostrou špičku.

Adamův papír všichni přijali s nadšením a začali ho vyrábět ve velkém. Každý chtěl mít svůj vlastní. Ženy na papír zapisovaly recepty, muži příhody z lovu a děti kreslily obrázky.

Všiml si toho i vítr, který se zrovna prohánět krajinou. Byl zvědavý, co to všichni ti lidé mají. Sletěl blíž k zemi, aby si všechno podrobně prohlédl. Lidé své papíry najednou nedokázali uhlídat. Papírové listy

se vznesly do vzduchu a vítr si s nimi pohrával. Lidé zmateně pobíhali okolo a snažili se svůj papír chytit, ale moc se jim to nedařilo. Některé zůstaly viset ve větvích vysokých stromů, další spadly do řeky, kde je odnesl proud a pomalu se rozmočily. Když si vítr dosyta vyhrál, letěl zase někam dál.

Lidé nejprve truchlili, ale pak se pustili do výroby dalších papírů. Adam zatím přemýšlel, jak to udělat, aby se příště nic podobného neopakovalo. Zavřel se ve své chýši a opět usilovně přemýšlel. Měsíc teprve dorůstal, a on už měl nápad.

„Aby nám vítr stránky nerozfoukal, tak je k sobě svážeme," navrhl na jednom shromáždění. Lidé si to museli nechat projít hlavou. Přece jen chtěli mít svůj papír u sebe. Pak si ale vzpomněli, jak to minule dopadlo, a raději souhlasili. Svázali k sobě recepty všech žen, takže z toho vznikl zajímavý soubor kuchařských

návodů. Muži sepsali a svázali příhody z lovu a děti své obrázky. Všechny takto svázané papíry opatrovali jako oko v hlavě. Navzájem si je půjčovali a pročítali zápisky své i ostatních. Museli uznat, že Adam měl výborný nápad.

Ovšem jen do chvíle, než se nezbedný vítr opět vrátil. Hra s papíry, kterou si zahrál minule, se mu moc líbila, a tak si ji chtěl zopakovat. Našel si místo, kde byly papíry uschované, a ze všech sil do nich foukl. Nešlo to tak dobře jako minule. Hned poprvé se mu to nepovedlo, a tak musel přidat na síle. Nakonec se mu podařilo všechny tři svazky odfouknout. Lidé se snažili vítr dohonit a svá díla si vzít zpátky, ale on s nimi neměl slitování. Pracně vyrobené svazky jim opět odnesl.

Nezbývalo, než aby si Adam opět začal lámat hlavu. Zatímco si lidé vyráběli nové papíry a zaznamenávali na ně další recepty, zážitky a obrázky, aby je svázali k sobě, Adam přemýšlel. Nakonec vyrobil na svázané listy pevné desky. S těmi už vítr jen tak nepohnul.

Díky Adamovi a jeho nápadům vznikla první knížka. Lidem se to tak zalíbilo, že začali vyrábět další a další knížky. Dnes už jich je na světě tolik, že by se ani nedaly spočítat.

VYKRMENÁ KNIHA

„Já se nudím," posteskl si jednou o prázdninách Radek.

„Tak běž ven!" nabádala ho maminka.

„Samotného mě to nebaví. Všichni kluci někam odjeli," prohlásil otráveně.

„Tak si čti!" navrhla opět maminka.

„Nemám co. Všechny knížky už jsem přečetl!" odbyl ji Radek.

„Zajdi si do knihovny!"

„Když mně se nikam nechce," protestoval Radek.

„Jen se nevymlouvej a upaluj!" přikázala maminka přísně, a tak si Radek vzal do ruky čtenářský průkaz, na záda batoh a vyrazil.

V knihovně zpočátku jen otráveně chodil mezi regály. Byl přesvědčený, že nic proti nudě stejně nenajde.

„Hledáš něco?“ zeptala se milá paní knihovnice.

„Knížku,“ odpověděl jí Radek a málem se začal smát, jak mu to připadalo vtipné.

„A jakou knížku?“ snažila se mu pomoci paní knihovnice.

„To právě nevím,“ odpověděl popravdě. „Já se totiž doma nudím,“ dodal na vysvětlenou. Paní knihovnice byla na podobné situace zvyklá. Hned si věděla rady. Hezky se na Radka usmála a ještě na něj spiklenecky mrkla. Potom se ztratila mezi regály plnými knih jako v kouzelném knižním lese. Hned nato se vynořila s knihou v ruce.

„Tahle se ti bude určitě líbit,“ ujistila Radka a převzala si od něj průkazku, aby do ní vypůjčenou knihu zaznamenala. Radek si knihu schoval do batohu, rozloučil se a odešel zpátky domů. Loudal se, protože si myslel, že knížka mu nudu určitě nezažene, ale to se mýlil.

„Vybral sis něco?“ zeptala se maminka po jeho návratu. Radek jí neochotně ukázal obsah batohu. „Ta

vypadá opravdu zajímavě. Běž si číst, já zatím upeču koláč.“

Radek se zavřel v pokojíčku. Užíral se nudou, ale po knížce sáhnout nehodlal.

„Tak na co čekáš?“ zeptala se maminka a podala mu knihu otevřenou úplně na začátku.

Teď už Radkovi nezbylo nic jiného než se opravdu pustit do čtení. I když to původně neměl v plánu, okamžitě se začetl. Děj byl tak napínavý, že od knihy najednou nemohl odtrhnout oči. Paní knihovnice dobře věděla, že se knížka bude Radkovi líbit. Když maminka pozvala Radka ke svačině, jako by ji nevnímal. Nakonec popadl koláč a vrátil se s ním k rozečtené knížce. Četl a přitom svačil. Soustředil se na čtení tak moc, že si ani nevšiml, že mu několik drobků spadlo do knížky. Hltal nejen koláč, ale i jednu stránku za druhou. Večer mu bylo líto, že musí knížku odložit, aby šel spát, ale nedalo se nic dělat.

Když se ráno probudil, připadala mu knížka o něco větší, ale nevěnoval tomu pozornost. Vzal si knížku s sebou ke snídani. Rozložil ji na klíně. Ukusoval z rohlíku a přitom četl. Byl zvědavý, jak bude napínavý příběh pokračovat. Spousta drobků tak skončila v knize

místo na talířku. Radkovi to ale bylo jedno. Pokud mu drobeček zakrýval nějaké písmenko, jen ho smetl do prohlubně v místě, kde se kniha ohýbala. Tak to šlo den co den. Radek u čtení jedl a drobky mu padaly do knihy. Kniha byla sice napínavá, ale taky čím dál větší a těžší. Když nadešel čas na vrácení zpět do knihovny, nevešla se mu do batohu a měl dokonce co dělat, aby ji pronesl dveřmi.

Když se s ní celý udýchaný a zpocený dostavil do knihovny, paní knihovnice údivem vytřeštila oči a ztěžka dosedla na židli.

„Co to je?“ divila se celá překvapená.

„Vracím vypůjčenou knížku. Teda, vlastně knihu,“ opravil se Radek.

Paní knihovnice se na knihu podívala zblízka. Dobře věděla, co Radkovi před nedávnem půjčila, ale tahle kniha vypadala úplně jinak. Nadpis byl stejný, ale desky i stránky se zvětšily a také písmena uvnitř byla mnohem větší.

„Co se s ní stalo?“ zeptala se a Radek pokrčil rameny. Opravdu netušil, jak se přihodilo, že kniha začala růst.

„Budu muset zavolat pana doktora,“ řekla paní knihovnice zamyšleně a pak zvedla svůj telefon, aby vytočila číslo známého doktora knižních věd. Když se pan doktor dozvěděl, co se stalo, přijel téměř okamžitě.

„Zajímavé, opravdu zajímavé,“ kroutil hlavou. „Co jsi s ní dělal?“ zeptal se Radka.

„Nic!“ odpověděl Radek se slzami na krajíčku.

Pan doktor si vzal stetoskop a začal knihu poslouchat. Potom si ji prohlížel pod lupou a nepřestával u toho kroutit hlavou.

„Vypadá to, že je pěkně vykrmená," oznámil paní knihovnici.

„Že ty jsi při čtení jedl?" uhodil přísně na Radka. Ten chvíli mlčel, ale pak se přiznal.

„Copak tebe nikdo nepoučil, že při jídle se nečte a při čtení se nejí?" zeptal se pan doktor. Radek zavrtěl hlavou.

Pan doktor si povzdechl a pak prohlásil: „Kniha se pár měsíců nesmí nikomu půjčovat. Bude držet redukční dietu."

Paní knihovnici to bylo líto a Radkovi taky. Chtěl ji ke čtení doporučit i svým kamarádům, až se vrátí z prázdnin.

Od té doby byl ale poučený. Už ví, že se nad knihou nesmí jíst.

LUCKA MEZI ČERTY

Lucka milovala knížky jako málokdo. Naučila se číst ještě předtím, než začala chodit do školy, a od té doby louskala jednu knihu za druhou. Četla vždy a všude. Doma na gauči, na návštěvě u babičky, na lavičce v parku, a dokonce i cestou do školy a ze školy. Zatímco její spolužáci o přestávkách svačili nebo běhali a řádili, ona si v lavici četla. Její nejoblíbenější místo byla knihovna. Tam byla v sedmém nebi. I paní knihovnice byla šťastná, že jsou ještě takové děti, které hodně a rády čtou. Většina z nich totiž knihu skoro neotevře a místo toho jen hrají počítačové hry.

„Tak co to bude dneska?“ zeptala se paní knihovnice Lucky, která vrátila hromadu přečtených knížek a chystala se vybrat si další. Do knihovny nechodila jednou za měsíc, ale každý týden.

„Ještě nevím,“ odpověděla Lucka a taky se mile usmála.

„Mám tady pro tebe jednu novinku," řekla paní knihovnice a nabídla jí k zapůjčení jednu zbrusu novou knížku. Lucce zazářily oči. Byla paní knihovnici vděčná, že na ni tak myslí a do knihovny nakupuje to, co by se jí mohlo líbit.

„Děkuji," poděkovala Lucka, když si knížku prohlédla. Odložila ji na pult a pak si šla vybrat něco dalšího. Jedna knížka by jí totiž na celý týden nestačila.

Nakonec se z knihovny vracela s plným batohem knih a jednou v náručí. Novince, kterou jí paní knihovnice vybrala, nemohla odolat. Začetla se do řádků a při-

tom šla po známé cestě domů skoro zpaměti. Jen při přecházení přes cestu na chvíli zvedla oči, aby se podívala, jestli na semaforu svítí červený, nebo zelený panáček. Musela chvíli počkat, protože na červenou se přecházet nesmí. Když byla na druhé straně, opět se ponořila do čtení. Šla a šla a ani si nevšimla, že o kousek sešla ze své trasy. Udělala krok nesprávným směrem a spadla do díry. Kdyby to byla jen obyčejná díra, ale Lucka spadla rovnou do pekla.

„Podívejme, co to tady máme," laškoval s ní sám Luciper.

Lucka do rozečtené knížky nejprve vložila záložku a potom ji zaklapla. Snažila se urovnat si myšlenky. Co se stalo? A kde to vlastně je?

„A copak nám neseš?" nepřestával žertovat pekelný vládce. Lucka měla velké štěstí, že se dnes dobře vyspal a k obědu snědl ďábelský guláš, a tak byl teď v dobré náladě. V mnohem lepší než obvykle.

„Nesu knížky," odpověděla Lucka pravdivě. Bála se ovšem podotknout, že je nenese jim, ale sobě.

„Co to je?" divil se Luciper. V pekle totiž žádné knížky neznali.

Lucka otevřela svůj batoh. Rozhlédla se kolem sebe, aby našla alespoň kousek čistého místa. To ještě otřela rukávem svého svetříku a teprve pak knihy z batohu vyndala. Všichni čerti se okolo ní zvědavě shlukli. Někteří chtěli vzít knížku do ruky, ale Lucka je plácla po ruce.

„Ne!“ okřikla je nebojácně. „Na knihy se může sahat jen s čistýma rukama,“ dodala na vysvětlenou.

Čerti se zvedli a bez odmlouvání si šli umýt ruce. Teprve pak jim Lucka dovolila vzít si knihu do ruky. Přitom je ale stále poučovala: „Musíte listovat opatrně, abyste neponičili stránky. Obrázky jsou na koukání a písmenka na čtení.“

„Co je to čtení?“ zeptal se jeden z čertů. Lucka hned pochopila, že čerti číst neumějí, a tak se nabídla, že je to naučí. Vzala černý uhlík a na zeď napsala všechna písmena abecedy. Nahlas je předříkávala a čerti opakovali po ní. Když uměli všechna písmena, každý dostal jednu knížku.

Čerti se začetli. Luciper si vybral knihu, kde byl na obrázku nějaký čert. Chtěl mít přehled o všem pekelném dění také v knížkách.